

Sweet Sh**t Music

Een paar graden onder nul. Eigenlijk een mooi heldere nacht. Gelukkig voor de wachtenden buiten. Vol = vol. Pas als er iemand vertrok kon er weer iemand bij. Het aantal belangstellenden was - tot na de pauze! - groter dan De Tor kon herbergen....
door **Hans Arnoldy**

Het initiatief voor dit concert was ontstaan rond het 200 jaar List festival in oktober 2011 in Enschede (muziekstad). Pianist Rob Horsting had voor die gelegenheid een tiental stukken van List bewerkt. Uit de samenwerking met Niels Bijl ontstond een formatie met maar liefst vier baritonsaxofoons, ondersteund door een ritmesectie. Een muziekfeest werd het. Dat werd deze vrijdag 27 januari herhaald in De Tor. Met een iets aangepaste bezetting, maar met het zelfde repertoire.

Überhaupt al bijzonder om vier strijkers op het podium te hebben. Met de gestreken bas erbij dus vijf eigenlijk. Drie jonge meiden en een dito vent van het Amsterdams Conservatorium, de alt kwam zelfs uit Spanje. Ik zat (het was immers mutje vol!) pal achter en bijna tussen *Julia Philippens (1ste viool)*, *Paul Medeiros (2de viool)*, *Isa Juarez (altviool)*, en *Mascha van Nieuwkerk (cello)*. Ik kon zo niet alleen een beetje meelesen, maar kreeg alles mee van hun inzet en toewijding voor het hen niet alledaagse repertoire. De elektrisch versterkte strijkers gaven een heel eigen geluid aan het ensemble.

In de frontlijn van het orkest vier blazers: *Robbert Scherpenisse (tp)*, *Bert Pfeiffer (tb)*, *Niels Bijl (ts/bs)* en *Allard Buwalda (as/bs/fl)*. Buwalda speelde in de plaats van de Katharina Thomsen. Jammer dat deze saxofoniste verstek moest laten gaan, maar toen duidelijk was hoe dit was opgelost was de pret er beslist niet minder om. Met zijn priemende altsaxoli droeg hij zonder twijfel bij aan het succes van dit concert. Maar in dit gezelschap van kanjers was de smaakmaker van de avond voor mij toch Niels Bijl. Hoewel hij de jazz niet uit de

weg gaat, is Bijl toch vooral de klassiek georiënteerde muzikant. Zijn spel op de bariton was onderscheidend mooi, gefocust (dat woord is in Twente sinds de terugkomst van Steve Maclaren bij de FC weer helemaal hip) op de kwaliteit van zijn toon en een zorgvuldige timing. Sober en met een ingehouden expressie. De toch een tikkeltje flauwe Liebestraum werd in een triobezetting met Horsting en Ouwehand zo toch weer tot een ongekend mooi stukje muziek.

In de ritmesectie speelden *Rob Horsting (pi / arr)*, *Gerard Peters (g)*, *Ruud Ouwehand(b)* en *Yonga Sun (dr)*. Het woord ritmesectie is bij dit orkest eigenlijk niet aan de orde. De arrangementen leverden een volledig geïntegreerd en vooral afwisselend resultaat op: klassiek getinte momenten, overgaand in improvisaties, de nodige ritme en maatvariaties, de uitwisseling van strijkers-, en blazersmomenten. Als we het dan toch over ritme moeten hebben dan toch nog een apart plekje voor de Duitse Koreaan Yonga Sun. Een klein tenger menneke dat daar toch een partij secuur en swingend zat te spelen! Negen stukken lang bleef het een aaneenschakeling van muzikale gebeurtenisjes. De swingende Todtentanz, de funky La Lugubre Gondola, Nuages Gris en stevige beat van de Sonata in B Minor (weinig opbeurende titels trouwens!) waren alle het luisteren evenzeer waard. Een avond die omvloog! Van de vier vrijdagen in het nieuwe jaar hadden we er al drie met een afgeladen huis. Gezellig, sfeervol en voor de musici inspirerend. Waar vind je immers een vergelijkbare jazztempel? Iets om heel trots op te zijn. Jammer dat er op die manier mensen buiten moeten blijven. Ons principe is vol = vol. Als we de grenzen van veiligheid (maar ook van comfort) beginnen te naderen dan moeten we nee-verkopen. Wat een luxe-probleem. Dat we daar nog maar vaak last van mogen hebben! Wie weet, is dat ook komende vrijdag weer het geval. Zou zo kunnen, als **Reinier Voet** en zijn **Pigalle 44** onze gast zijn. Weer een heel mooi bandje!